

Marija Kmetova:

Nekaj besed.

Čudno je slišati — in vendar je res: vse polno ubijalcev je med nami. To je najstrašnejše, da človek ne ve, kdaj ubija, ne ve, kako ubija in niti ne vidi, kaj je ubil.

Ubija pa vseprek: svoje in tuje.

„Ljubim vas!“

In jemlje mladost od nje kos za kosom, in trga srce kos za kosom.

„Ljubim te!“

Čez leto pa jo vrže med smeti.

„Vlačuga!“

„In kakor zvezde so te moje misli, in kakor zarje so ti moji upi, a solnce — si ti.“

Solnce pa se zasmije zarjam, solnce pa se zasmije zvezdam in se skrije za oblake.

„... Joj, kakor smrt je moja ljubezen! ...“

„Gospod boš in prosil boš Boga za nas, ki smo toliko plačevali zate.“

Ljubil je zemljo, pa je moral v mesto, ljubil je cvetje, pa je moral v puščavo, ljubil je življenje — a življenja ni smel dajati.

„O Bog, kako dober si, da si uslišal staro mater!“

„Lažeš!“

„Ne, — verjemite ...“

„Lažeš, in kdor laže — krade — in, o, še na vislice prideš! Fej!“

„Gospodična ...“

In se zaiskre oči, in pade slana v majhno, drobno srce. In srce ne ve več, kam bi, ker je zastrta pot in vsa meglena.

„Dolgove imamo — kam bi dalje v šole, kako moremo kako ...“

In je upognjen hrbet in so meglene oči od papirja in prahu.
Ptekajo ure in dnevi, ptekajo leta — pride starost in bela smrt.
Oj človek, kdaj boš pa živel!

Smeh in petje. Kričanje in rezajoči glasovi. Ko pa se pogledajo iz oči v oči, čakajo solze v ozadju. „Jaz sam — o Bog, zakaj!“

In tako stopamo ubijalci in se držimo za roke. Nič nas ne peče včst. Verujemo v Boga in odrešenje; upamo v nebcsa in izveličanje.

Dobro nam je.

Vida Jerajeva:

Balada.

Vezala rožmarin v slovo,
po nagelj šla na vrt:
„Se vrneš kdaj, te več ne bo?
Vojaka ljubi smrt!“

Mehko je ljubico objel:
„Daj srečo mi odtod!“
Trdo za sabljo je prijel,
odšel je svojo pot.

In smrt, ko blisk mu zapreti ...
„Zakaj ni solnca več?
Oj kje si, rdeči nagelj ti,
pa kaj, da nisi rdeč?! —“

